

[Temetési búcsúztató id. Fábián J. Józsefnek, Mezőkeszű]

Tiszteletre méltó gyászos gyülekezet,
utolsó útjára kíséрни jöttetek
az öreg Jóska bácsit, ki 67 év után
örök álomba merülve, utolsó gondja ez tán.

Isten, aki látja a ti szívetekeket,
tartsa meg köztetek a hű szeretetet.
Hogy amikor eljön az ég felhőiben,
viszontlássuk egymást a mennyei örömben.

Búcsúzzunk el tőle, mert néki el kell menni,
minden bűnös embernek Jézust kell követni.
Miérettünk a poklokra is szállott,
azért, hogy megváltsa e bűnös világot.

Ki lenne az első, mint a hitvestársa?
Hogy búcsúzzék, mert elment földi boldogsága.
Ketten osztottak meg minden nehéz terhet,
most az öregkorra egyedül viseljed.

Búcsúszom Jóskától, egyetlenegy fiam,
még hozzá sem szólhattam az utolsó napokban,
Kezem intésével értettük meg egymást,
bízzál az Istenben, megsegít Ő, meglásd.

Óh, Mária leányom, megtartottál volna,
hogy ezen az úton ne induljak soha.
De eljött az óra, kezet nem foghatok,
utolsó utamra mostan elindulok.

Búcsúszom Erzsitől s a testvérektől sorba,
és élettársaitoktól, bármilyen a korban.
Még volt két fiam és három leányom,
de a mennyországban mostan megtaláltam.

Tiszteletes úr és tiszteletes asszony,
búcsúzni kell tőlem, e házat itt kell hagynom.
Harangozni kellett, bármilyen orkán jött,
villám csaphatta meg azon magas tornyot.

Az egyház gondnoka, tizenkét presbiter,
közösen osztoznak az egyházi terhekkkel.

Továbbra is Isten legyen munkájukban,
református egyházközség minden egyes tagja.

El is búcsúztak hát mindnyájan most éppen,
mondjuk el közösen: nyugodjék békében!

(Fábián J. József idősnek, 1955. III. 22.)
Írta Kiss Dániel

ÚJVÁRI ANNA VERSEI

Az élet sorsa

Az élet útja, ha gyönyörű, de néha nehéz,
De vezérel rajta az anyai kéz.
Úgy lépek, hogy meggondolom léptemet,
Mert visszalépni már hátha nem lehet.

Olykor rágondolok valaki szavára,
Aki mindig tanított, a drága jó édesanyámra.
És ha köd van előttem, el találok esni,
Kinyújtom a kezem, és megfogja valaki.

A jó Isten az, hisz Ő is velem van,
Nem hagy el soha, vezérel utaimban.
Így, felemelt fejjel, nem félve, megyek mindig előre.
Semmi sem bánthat, mert meg vagyok védve.

Kicsi falunk

Faluvégi dombon van a házunk,
Minden virág nyílik nálunk.
A színes rózsát én ültettem,
Csorgóvízzel öntözgettem.

Itt az őszi mulatságunk,
Szüreti bál készül nálunk.
Jó bor van a kulacsokba,
Édes szőlő kosarunkba.

Azt a legényt hívtam vacsorára,
Aki elvitt a szüreti bálba.
Kalapjába piros rózsát tűztem,
Díszszébébe varratos zsebkendőmet tettem.